

vertinkime brangius bhaktus, kol jie dar tarp mūsų!

KELIAUJANČIO VIENUOLIO DIENORAŠTIS

11 dalis, 12 skyrius

Šrila Indradjuma Svamis

Gruodžio 19, 2010

Per mažai tokių, kaip jūs

Brangus Purnačandra Gosvami,

Prašom priimti mano nuolankius nusilenkimus. Šlovė Šrilai Prabhupadai.

Didžiai nusiminiau išgirdęs apie staigų jūsų pasitraukimą iš šio pasaulio. Nors nuolat girdime apie tai šastrose ir visą laiką ruošiamės patys šiam neišvengiamam įvykiui, kažkodėl kai tai iš tiesų įvyksta, jaučiamės visiškai nepasiruošę. Taip jau yra, kad sunkiai galiu patikėti, jog jūsų nebėra tarp mūsų.

Jūsų išėjimas giliu liūdesiu užpildė mano širdį. Sakoma, kad laikas užgydo visas žaizdas, tačiau šis posakis netinka kalbant apie vaišnavų išėjimą iš šio pasaulio. Iš tiesų žaizda pasidaro tik gilesnė, kai prisimename tas asmenybes ir jų indėlį šiame istoriniame judėjime, įtvirtinančiame Šri Čaitanjos Mahaprabhu mokymą visame pasaulyje.

Be jokių abejonių jūsų pasitraukimas buvo palankus, nes grįžote atgal pas Dievą. Kad ir kaip ten būtų, jūs palikote mus – dvasios brolius, mokinius, draugus – liūdinčius. Jūs grįžote į dvasinį pasaulį ir dėl to toje transcendentinėje buveinėje esantys bhaktai laimi, tačiau tai tragiškas praradimas mums. Ne tik mums, bet visoms sąlygotoms sielos, kurios būtų galėję jus susitikti, jei truputį ilgiau būtumėte pasilikę šiame pasaulyje.

Tokio lygio bhaktai kaip jūs visuomet susitelkę į savo dvasinio mokytojo misiją: kitų naudai skleisti mokslo apie Dievą šviesą. Kai iškeliauja toks pamokslautojas, ta šviesa silpsta ir pasaulis pasidaro truputį tamsesnis.

Jūs ir aš buvome draugai. Kai kurie žmonės sako tokius dalykus nerūpestingai: “O, tas ir tas yra mano draugas”, arba “Taip, aš jį pažįstu. Jis mano draugas”. Tačiau draugystė Krišnos sąmonėje nėra nerūpestingas dalykas. Tai ypatingas Krišnos palaiminimas, kuris turėtų būti branginamas kaip pats gyvenimas. Ji neparemta materialių troškimų dalinimusi, tačiau ji atsiranda ir bręsta tarnaujant guru ir Gaurangai. Ji gilėja ir darosi patraukli, nes kartu

pamokslaujant Krišnos sąmonę patiriama palaima.

Mane visuomet pagyvindavo bičiulystė, kuria jūs ir aš dalinomės pamokslaudami Anglijoje, Rusijoje ir Indijoje. Panašu mus natūraliai traukė vienas prie kito, nors mes daugeliu atžvilgiu buvome skirtingi. Tačiau sakoma, kad priešybės traukia. Aš turėjau polinkį bendrauti, leisti laiką draugijose, o jūs dėl savo nuolankumo dažnai buvote drovus ir santūrus. Vis tik būdami tokie skirtingi mes turėjome panašių polinkių, tokių kaip kirtanas, paskaitų skaitymas ir kasmetinės kelionės į Šri Vrindavano dhamą.

Iš tiesų būtent jūsų stiprus potraukis vradža bhakti ir pasiryžimas pasiekti ją praleidžiant kiek tik įmanoma daugiau laiko Šri Vrindavano dhamoje atliekant bhadžaną padarė jus brangų man. Per kartiką praleisdavote dhamoje daug dienų studijuodamas šastras ir susitelkęs kartodamas šventuosius vardus.

Kadangi buvote apsiskaitęs, turėjote gilų šventraščių suvokimą ir ypatingą sugebėjimą perteikti tai kitiems. Tą įrodė ir jūsų skaitomos paskaitos bei seminarai, kurie buvo tokie populiariūs tarp bhaktų. Dėl ribotos pamokslavimo teritorijos, nebuvote gerai žinomas mūsų ISKCON`o judėjime, tad buvau laimingas, kai GBC pripažino jūsų sugebėjimus ir pakvietė jus į Patariamąjį Šastrų Komitetą (Sastric Advisory Committee) bei išriko jo primininku.

Niekuomet nepamiršiu, kaip jūsų šastrų žinios išgelbėjo mano menką asmenybę nuo sumišimo. Per vieną kartiką prisijungiau prie didelės parikramos grupės, keliaujančios į Višramo ghata, kuris yra ant sienos tarp Vrindavano ir Mathuros. Jai vadovavo Radhanatha Svamis, o joje dalyvavo daugybė iškilių dvasios brolių: Dina Bandhu prabhu, Bhakti Čaitanja Maharadža, BB Govinda Maharadža ir kiti.

Šimtai bhaktų ir viso pasaulio užpildė daugybę autobusų, išvežusių mus į parikramą. Krišnos surėdymu sėdėjau šalia jūsų. Vienu momentu mus pasiekė žinia iš Radhanatha Svamio apie tai, kad visi dvasios broliai bus paprašyti pakalbėti keletą minučių. Iš karto sunerimau, nes nedaug ar iš viso nieko nežinojau apie žaidimus, vykčius Višramo ghatoje.

Kai tai pasakiau jums, nusišypsojote.

- Užsirašykite trumpai tai, ką papasakosiu, - pasakėte man, - tas mintis galėsite panaudoti kalbėdamas.

Pradėjote labai smulkiai pasakoti žaidimus, vykčius Višramo ghatoje, su daugybe anekdotų ir realizacijų, aprašytų Višvanatha Čakravarčio ir kitų. Pasiūlėte skaityti pastabas, kol atvyksime į šventą vietą, tam kad kai kalbėsiu apie tai, kuo pasidalinote su manimi, tos žinios atrodytų įprastos man. Prieš pat mums atvykstant manęs apie viską klausinėjote, kad įsitikintumėte, jog viską išmokau atmintinai.

Kai atvykome prie Višramo ghatos, kokie septyni šimtai bhaktų susėdo šioje palankioje vietoje, dvasios broliai sėdėjo jiems priešais. Mane pakvietė kalbėti pirmą. Priėjęs prie mikrofono žvilgterėjau į jus, o jūs mirktelėjote, patikindamas mane, kad viskas bus gerai. Pradėjau kalbėti ir kadangi kelis kartus buvau perskaitęs savo užrašus, lilos ir žaidimai sklandžiai liejosi man iš lūpų. Tai buvo nuostabi, transcendentiška patenkinanti patirtis.

Po to daug bhaktų gyrė mano kalbą, netgi Radhanatha Svamis.

- Nežinojau, - pasakė jis, - kad esate toks rasika bhakta, turintis tokį gilų suvokimą ir šastrų supratimą.

Sąžiningai prisipažįstu, kad neturėjau kito pasirinkimo, kaip papasakoti jam tiesą, jog vos prieš valandą visų šių dalykų sužinojau iš jūsų.

Taigi buvau išgelbėtas ir man neteko parodyti savo žinių trūkumo, dar kartą dėkoju jums. Nors buvote jaunesnis už mane ir šį gyvenimą keletu metų trumpiau atlikote atsidavimo tarnystę, iš tiesų visais atžvilgiais esate pranašesnis už mane.

Apgailestauju, kad per gyvenimą nesulaukėte to pripažinimo, kurio nusipelnėte. Kartais tokia padėka pastato bhaktą į geresnę padėtį dalintis savo žiniomis ir realizacijomis su kitais, kurie gauna naudą iš jo švento bendravimo.

Yra per mažai tokių, kaip jūs, Maharadža, mažai tokių, kurie norėtų paaukoti viską, kad galėtų pamokslauti Viešpaties Čaitanjos Mahaprabhu misiją. Ypač priėmęs sanjasą buvote visą laiką užimtas nuo ryto iki vakaro, dalindamasis savo gera sėkme su kitais.

Man trūks jūsų. Jūsų dvasios broliams ir seserims trūks jūsų. Jūsų mokiniams trūks jūsų. Bosnijos, Kroatijos ir Rusijos žmonėms trūks jūsų, nors jie to nežino. Iš tikrųjų didelė katastrofa, didžiulė nelaimė užgriuvo visuomenę: pasitraukė gabus ir tikintis vaišnava, atliekantis didžiausią labdaringą veiklą. Šimtai ir milijardai neišmanymo apimtų sielų negali susilyginti su vienu nuolankiu vaišnavu, tokiu kaip jūs.

Pasaulis nežino, ką prarado. Mes, deja, žinome, taigi prisimename jus ir saugome jus giliai savo širdyse. Tačiau nesijaučiau, kad būtume vieni. Tarnystė, kurią atlikote jūs ir kiti į jus panašūs bhaktai, bus įvertinta aukštesniųjų planetų gyventojų. Kodėl gi ne? Be abejonės jūsų dvasinis mokytojas, Šrila Prabhupada, pripažins jus, o jis yra visų pusdievių visuma.

Jūsų samadhi ceremonijos dieną aš, kaip ir daugybė kitų, siūlau savo paskutinę pagarbą ir nuolankiausius nusilenkimus. Laikysiu didžiule laime, jei ateinantį gyvenimą man tektų tarnauti kartu su jumis.

Jūsų tarnas, draugas, gerbėjas ir dvasios brolis
Indradjuma Svamis